

pro stavbu úroveň přilehlé silnice, neboť pro takové usuzování není ve stav. řádu podkladu. Komise stála ostatně na stanovisku, že niveau stavby má být ve stejné výši jako je budka Marie W., která leží 30 cm nad korunou silničního tělesa. — —

Č. 8514.

Bytová péče: * Pouhá vůle vlastníka domu, v domě tom bydlet, aneb tam umístiti své provdané neb ženaté děti, nestačí, aby byt byl podle § 13 č. 3 zák. č. 118/28 vyloučen ze zajištění.

(Nález ze dne 22. března 1930 č. 10.747/29.)

Věc: Peregrin W. a Josef W. v H. proti zemskému úřadu v Praze o zajištění bytu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Výměrem ze 14. prosince 1928 zajistil okr. úřad ve V. na základě § 9 zák. č. 118/28 v domě st-lů čp. . . v H. byt, obývaný 19. srpna 1922 vrch. strážmistrem Rudolfem N., jenž byl služebně přeložen do obce jiné, pro štábního strážmistra Jana B. Odvoláním brojili st-lé proti zajišťovacímu rozhodnutí námitkou nezákonnosti, opřenou o odst. 3 § 13 zák. č. 118/28, namítajíce, že byt potřebují pro ženatého syna, spoluvlastníka domu Josefa W., stejného jména, jenž bydlí v D., který musí odtud dvakrát denně docházeti do továrny v H., kde je zaměstnán, a zpět a že též rodinné a obchodní důvody toho vyžadují, aby Josef W. mladší přesídlil do domu otcova v H. Poukázali dále k tomu, že v H. a J. jest dosti volných místností, kde lze umístiti četnickou stanicí a opatřiti vhodný byt pro štábního strážmistra B. Nař. rozhodnutím nevyhověl zemský úřad odvolání, odůvodňuje výrok svůj v podstatě tím, že pojem potřeby bytu dle § 13 odst. 3 zák. č. 118/28 dlužno vykládati tak, že buď vlastník domu sám nebo jeho ženaté nebo vdané děti buď nemají vlastního bytu vůbec nebo po případě mají jen byt nevyhovující. V daném však případě potřeby takové není, ježto Josef W. ml. má vyhovující byt, který od jeho působiště není vzdálen ani 15 minut. Pod pojem potřeby nelze zahrnovati prospěch podniku a vlastníka domu, který by vyžadoval, aby ženatý syn vlastníka domu, zaměstnaný v tomto podniku, bydlil co nejbližší tohoto podniku.

O stížnosti na rozhodnutí to podané uvážil nss takto:

Zákon č. 118/28 stanoví v § 13 č. 3, že nelze zajistiti byty, kterých vlastník domu potřebuje pro sebe nebo pro své ženaté neb vdané děti. Žal. úřad vykládá tento pojem zákona v ten smysl, že je dána potřeba bytu, nemá-li vlastník domu nebo jeho ženaté nebo vdané děti buď bytu vůbec nebo mají-li jen byt nevyhovující. Stížnost brojí proti tomuto právnímu pojetí pojmu potřeby, označujíc je za příliš úzké. Dle názoru stížnosti bylo prý úmyslem zákonodárce, umožňovati vlastníkům domů, aby domů svých využili k vlastnímu obývání a k obývání svých ženatých a vdaných dětí.

Avšak zákonu lze přikládati jen ten smysl, který vychází z vlastního smyslu slov a ze zřejmého úmyslu zákonodávce. Projev úmyslu zákonodávce nelze pak hledati jinde, než právě v zákoně samém. Co nelze vyčísti ze zákona samého ani přímo ani logickými pochody soustavného výkladu vyvoditi, není projeveným a tedy zřejmým úmyslem zákonodávce. Cit. zákon v § 13 pod č. 3 stanoví, že nelze zajistiti bytů, kterých vlastník domu potřebuje pro sebe nebo pro své ženaté nebo vdané děti. Nepraví se tedy v zákoně, že nelze zajistiti bytů, ve kterých vlastník nebo jeho ženaté nebo vdané děti bydleti chtějí. Je tedy zřejmo, že ze zákona nelze vyvoditi, že by zákonodávce byl chtěl prostě bez jakékoliv výhrady umožniti vlastníku domu, aby on nebo jeho děti v domě jeho bydleti. Chtěl to umožniti za předpokladu, že tito bytu potřebují. Tvrzení stížnosti, že tendence zákona byla jiná, nemá opory v zákoně, kladoucím důraz na potřebu bytu. — — — — —

Č. 8515.

Lékárny (Podk. Rus): I. * Rozhodnutí o udělení lékárnické koncese dle § 134 zák. čl. XIV/1876 přísluší se zřetelem na ustanovení zák. č. 2/18 Sb. ministerstvu zdravotnictví. — II. Majitelé lékáren již existujících jsou v řízení o povolení ke zřízení nové lékárny oprávněni uplatňovati toliko takové námitky, jejichž obsahem jest obrana proti ohrožení existenční schopnosti jejich vlastních lékáren, nikoliv námitky, směřující proti potřebě nové lékárny ani proti osobní způsobilosti uchazečově.

(Nález ze dne 25. března 1930 č. 4801.)

V ě c: Ph. Mg. Konstantin K., Ph. Mg. Emanuel J., Ph. Mg. Edmund T., Adolf M. a Elemér L., vesměs v Užhorodě (adv. Dr. Ondřej Spurný z Prahy) proti ministerstvu veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy (vrch. min. kom. Dr. Jaromír Reininger) o koncesi lékárnickou.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím udělil žal. úřad v základě § 134 zák. čl. XIV:1876 Ph. Mg. Aladáru L. právo ke zřízení a osobnímu provozování nové veř. lékárny v Užhorodě a zároveň námitky dnešních st-lů proti povolení nové lékárny zamítl. — — — — —

Stížnost vznáší především výtku nekompetence a to v dvojím směru: a) jednak proto, že na Podk. Rusi je podle § 134 zák. čl. XIV:1876 k udělování lékárnických koncesí příslušno min. vnitra, a b) jednak z toho důvodu, že i kdyby k tomu bylo příslušno min. zdrav., bylo by musilo býti povolení uděleno ministrem Drem T., který dne 2. srpna 1927 byl ministrem zdrav. a nikoli ministrem Drem Gažíkem, který nař. výměr vydal a podepsal. — Obě tyto námitky nejsou důvodny.

Je pravda, že udělovati povolení ke zřízení lékáren bylo v § 134 zák. čl. XIV:1876 přikázáno do kompetence ministra vnitra. Avšak zákonem